

Reglen disse Sager ikke skulde være Gjenstand for Appel; der maatte naturligviis gjøres Undtagelser, men det var et af de Diemed, man havde, at ordne Sagen saaledes, at der ikke i Reglen vilde blive Spørgsmaal om Appel af Domme, der vare affagte over Bedkommende. Ja, der blev i Grunden aldeles ikke Tale om Appel af EneDommerens Domme, forsaavidt det Forslag, der blev oversendt til det andet Thing, gik ud paa, at naar der blev Spørgsmaal om større Straf end den, som EneDommeren skulde kunne idømme uden Appel, saa skulde Sagen henvises til Kriminal- og Politiretten. Men det er nu ikke blot dette, at Mundtlighed i det Væsentlige maa vinde bort, dersom der skal finde en saadan Skriftlighed Sted, som er nødvendig, naar Appel skal opretholdes, men Høiesteret vil, efter den Maade, hvorpaa Sagen er foreslaaet ordnet i § 14, blive belempret med Appel i endeel smaa Sager af den Bestaaffenhed, at Høiesteret hidtil ikke har haft med den Slags Sager at bestille. Det er en Forandring i Sammenligning med, hvad Folkethinget vedtog ifjor, idet det nemlig anfaae det for rigtigt, naar Sagen var af den Bestaaffenhed, at man ikke vilde betroe EneDommeren alene at afgjøre den, da at lade den henvide til den almindelige kriminelle Domstol i Kjøbenhavn, nemlig Kriminal- og Politiretten. Landstinget er gaaet den anden Vej og mener, at EneDommeren skal paaafjende alle disse Sager, men saa skal det være under Appel; jeg gjentager, at jeg anseer denne idelige og idelige Appel for at være overmaade uheldig. Der er paa et andet Sted navnlig blevet indvendt imod den Ordning, der ifjor blev vedtaget af Folkethinget, at det syntes at være noget meget Besynderligt, at den paagjældende Tiltalte skulde kunne faae Indflydelse paa, om Dommen maatte affiges af EneDommeren eller ikke; det var nemlig stillet saaledes i Folkethingets Forslag i forrige Session, at EneDommeren skulde være berettiget til at idømme Straffe, forsaavidt de ikke oversteeg en vis Grændse, men forsaavidt han meente, at en større Straf vilde udkræves, da skulde der være Keilighed for Tiltalte til at erklære, om han ikke destomindre ønskede, at EneDommeren skulde paaafjende Sagen, eller om han

ønskede, at den skulde henvises til Afgjørelse ved Kriminal- og Politiretten. Det er, som sagt, derimod, at man paa et andet Sted har reist meget stærke Indsigelser. Man har sagt, at det var aldeles principrigtigt at lade Tiltalte saaledes faae Indflydelse paa en Dommers Kompetence. Nu skal jeg meget villig erkjende, at det theoretisk maa siges ikke at være ganske principrigtigt, men man har, troer jeg, ikke tilbørlig agtet paa, at det jo netop var Hensigten med hele denne Lovordning kun at skabe noget Foreløbigt, hvormed man praktisk vilde hjælpe sig ud over Vanstuelighederne, indtil en endelig Ordning af Retspleien i Kjøbenhavn kunde træde i Live, hvilket man ventede vilde kunne blive ført igjennem i Løbet af faa Aar, og det forekommer mig derfor, at man har været tilbøielig til at tillægge denne theoretiske Betænkelse for stor Betydning. Naar man imidlertid ikke vil vende tilbage til den Udvei, som Udvalget i forrige Session saaledes havde grebet til for at mægde imellem forskjellige Ansuelser, af hvilke den ene meente, at man skulde være meget varsom med at tillægge EneDommeren Ret til at afgjøre Sagerne uden Appel, og den anden Ansuelse gik ud paa, at man gjerne kunde betroe denne EneDommer i alt Fald ligesaa megen Straffemyndighed som den, der efter tidligere Lovbestemmelser var tillagt Politidirektøren i Kjøbenhavn — jeg siger, naar man ikke vil vende tilbage til den Udvei, Udvalget saaledes havde grebet, saa seer jeg forøvrigt ikke rettere, end at det maatte ligge nærmere noget at forhøje Grændsen for den EneDommeren tillagte Myndighed. Jeg for mit Bedkommende troer ganske vist, at det kan gjøres uden nogen Betænkelse, og det er jo sikkert, at man derved vilde opnaae det Gode, at undgaae disse Sagers Appel eller deres Tilbagevisen til Kriminal- og Politiretten, der forsaavidt maa ansees for at være uheldig, som den vil medføre en lang Forhaling af Sagernes Paaafjendelse.

Der er ganske vist flere Bestemmelser i Lovforslaget, om hvilke jeg kunde have lyst til at udtale mig, ligesom der med Hensyn til det Punkt, som jeg fornemmelig har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa, var adskillige andre Bemærkninger, jeg havde tænkt at gjøre,